

Zalán Tibor

Fénykorlátozás

TARTALOM

Emléklapra	
Pontkeresés	
Kassák, a tengerész	
Olaj, ahogy lassan	
Hasonlat	
Premier után	
Forgás	
Erotikus vázlat 42.	
figyelj cowboy!	
Mese a lét adta játékról	
Kristályterem	
Pali	
Elmesélem	
Álom	
Avarpergés	
Avitt sorok kisimított papírlapon, 1995 tájáról	
Bölnyek, karácsonyi zeneszóban	
A minotauroszt	
(Álom Európáról)	
(emléknem)	
Közeledés	
Távolodás	
A Niagara felé	
Fénykorlátozás	
Kopszohiladészi elégiák	
1. <i>elégia</i>	
2. <i>elégia</i>	
3. <i>elégia</i>	
4. <i>elégia</i>	
5. <i>elégia</i>	
6. <i>elégia</i>	
7. <i>elégia</i>	
<i>poszt-kopszohiladészi elégia</i>	

Emléklapra

*Négy szócskát üzenek, vésd jól kebeledbe, s fiadnak
hagyd örökkül ha kihúnysz: OLY SZOMORÚ EMBERNEK LENNI*

Pontkeresés

a kis szeglet
ahol majd hó esik
és vigasztalanul szállingózik
hull akár a múlt
reggelig s még tovább
és ellátni csukott szemmel
a tengerig
megint
ha

Kassák, a tengerész

1.
Én látnám a partot,
de nem látok semmit.

2.
Én látnám a semmit,
de nem látok semmit.*

3.
Én látom a semmit,
de nem látok partot.

* *Jankovics József úr szíves közlése alapján*

Olaj, ahogy lassan

Távolodó testek, *kettő*, ember,
s a megértett zuhanás.
Homály által kerékbe tört
meleg szöszmötölés a tükörben,
apró jajgatás, lefedve ronggyal.
Olaj, ahogy lassan szét-
szivárog, repedésekben
megül: álmodik és szép az álma,
fejjel lefelé lóg pókkötélen,
nyála hátára csorran.
Deszkák rostjai között a
múlt rianása, végül megtelik
félelemmel

Hasonlat

Élek,
olyan ostobán
mint fűben felbukott
haldokló bogár -
a föld húzza már, de
unja és
az eget bámulja
lágyan,
hová is látna
máshová, kinek ennyi
az élete - s a pusztulása,
és társa sincs hozzá,
ki majd elássa
ha az elmúlás megalázza.
Nagynéha elhozza
még barátoktól
a híreket a posta,
hogyan lehet,
hogyan lehet
s ennyi

szervecskét
ki naponta
az élethez gondosan
összerázta
most felnéz
és nem akar többé lenni

Premier után

A Kolibri színészeinek

szerző hazamegy
üres lakás a szeretet
hátrahagyott jelei után kutat
kedvetlenül és kapkodón
de hiába
zöld nejlonzsákban leviszi a
konyha elé kikészített szemetet
odafent felejtí a szemetesajtó kulcsát
visszamegy leakasztja
a szemetesajtó kulcsát
a kulcstartóról és megint lemegy
le a második emeletről az alagsorba le
a ház gondosan elzárt kukájába ürít
elégtételt érez ezért majd
később dicséretet vár szintén hiába
fölmegy de nem érti egészen pontosan
miért fel és miért nem *el*
bár ahhoz sincs elképzelése
hog^y *helyette* hová
odafönt még mindig senki
händel messiását hallgatja de
nem tud odafigyelni arra sem
hattyúk röpködnek az agyában
nagy fehér hattyúk az agyában
melyek visszaváltoznak
majd végül majd mindig
rút és szeretetlen kiskacsává -
ugyanott ugyanúgy
esteledik be így észrevétlen
leheveredik és azonnal leüti az álmatlan
fekete semmi

Forgás

Hátulról ölelte át,
szégyentelenül, azzal a
szenvédéllyel, melyet a másik
már elfelejtett. Nem hallhatta hát,
hogyan szűkül bent, akár a gyermek,
akár a sebük takarni nem tudó szerencsétlenek.
Később, a kesztyűjét lehúзва már, nyúlt az ágyékához,
ő hátradőlt, szerencsétlen volt, szomorú, mint a győztesek
: közben félelem járta át - a másik meleg, mély, nyers ragyogása

Erotikus vázlat 42.

a tükör előtt állnak
hátról öleli át
húsában hallgatja a fiatal test
befelé erősödő és táguló rándulásait
a kezét nézi mely végigcsókolja
a megtalált összes hajlatot
az összes lüktető kitüremkedést

beléhatol így
hátra csapódó kitágult
szembogarában felkönyörögve
ágaskodik a fehér állat
keresi őt felkiált
sírást hall
és a tenyerére záporozó
ismeretlen könnyeket hallja később

csillagtérképre szögezett
halott lepke-villanás
a zajló ablakon (máshol)
alig mozdul benne most
csak ahogy a lepke szárnya
árnya át az éjszakán billen - és
gyémánttal karistol végig bőrükön
és véres

és vérez

és gyönyör

ahogy
kiválik az elcsendesült
hullámverésből érzékelt kezdi
a másokban hulló köveket
a némaságot
s a némaság visszhangját
ugyanott s ahogy fölveri a gyom
a homály függőkertjeit
a kiüresedett térségekre bevonulnak
a nagy álmos bánatos karosszékek

háta vonalán
megvillan a verejtécsík
majd hangtalan olvad bele a tükör
mély kavargó fekete aranyába ő is

figyelj cowboy!

hiányzol
mások itt a hajnalok lásd
szelíd vagyok én is a magányos
vörösborok már nem ütnek
annyira nagyot a szívre
(szív? mily' ósdi hangszer
és ki játszik rajta hogy hallható
ahogy veri az ablakot a szél és
betemeti a tükröket a hó)
főnt a színészek eloltották
márvány koponyájukban a világokat
Bevíz úr hazaért már boldog mosogat
vagy angyalok szárnyain hányódik
kacér révületben - kis nemke a
végtelen üres igenben

szétszórt tagokkal heverek
a hajnali égen jó hogy nem látsz
most de suttogásod mégis
hallani (hogy holnap este
majd *akkor* akkor *valami*)
»kezünk kristályokhoz ér« de nem
voltál ott *holnap este* és üres tér-
re tódult a közönség arcom
fáradt árkaiban keresve a választ
arra ami nem lesz
már soha meg- s bevallva

én még abban bízom
találkozunk valaha talán - majd
részegen botorkálok
a hídon és szembe jössz velem
kalapod árnya arcod felét
elnyeli s belehull a Tiszába
a másik fele esetlen lesz és
emberi és félelemmel tele
ahogy (talán) a kezédért nyúlok
»te bolond Zalán« húzódsz el előlem
s nevetve kergetődzve
beletáncolsz a kora verőfénybe
cowboy és én nem fogom majd
tudni hogy ott voltál-e így egyszer
vagy nem leszel ott mégse soha
akkor

Mese a lét adta játékról

Attól félek hogy majd nem
hogy többé már együtt
egymással *egymásban* soha

hogy a bánat majd elér
és hull a vér... a vér
a véred te drága
édes testű törékeny
áldozat jön az égi pincér
és valaki kaparóvasat hozat
vele és tehetetlen nézem
hogy a poharam vérrel lesz tele

a gyönyör ágai ringatták
bujdosásunk
a gyönyör ágai ringatták
elválásunk
ringatják most *más* halálát

álmodban meghaltam
és lásd mégis élek

élek és lásd most mégis
meghalt velem az álmod

talán már nincsen is szavam
ahogy beszélek
már nincs is bennem más
csak a zokogásod

zenéket hallok valaki sikolya átüt
az égen halott vásznon - a tiéd
valami majd el sem kezdődik
valakinek a kezdet is véget ér

megérzed-e még a szám
árnyékát válladon - vagy egy
értelmetlen *miért*
egy súlytalan *kiért* elsodor
tőlem örökre
s visszamerülsz a szürke tértelen
körökbe
ahonnan kiragadott egy hirtelen
pillanat

és zuhantál felfelé mintha
semmi se húzna vissza a földre
és ott voltam
és láttam fényekre megrebbenni szemed
és szavakhoz mozdulni láttam a szádat
és a melledet elfoglaló zuhogó vágyat

és hátadon elaludni láttam a kezem
és öledet megnyílni amikor éhesen
és sebzetten megérkeztem hozzád
és combjaid adtak magányomnak formát
és hajad szétterülni láttam az égen
és hogy így heverészünk a forró mindenségben

én ott *voltam* veled akkor
te verődtél föl és
semmi se húzott vissza a földre
hittük a lét adta ezt a játékot
nekünk - és adja és örökre

nézlek bár messze vagy most
így ér a hajnal
ágak mozdulnak légüres térben
s apró színtelen zajjal
elfoglalja bennem a finom termeket
a félelem:
megérted-e az életem
mely épp csak annyit ér amennyit
elbírsz még belőle -
emeld föl menekülj
csak ne fordulj hátra

Én majd nézem halálra válva
ahogy távolodsz
hideg asztalomon jéghideg borok
szétszórt papírlapok álomporok
s az ablakon a halál sárgán bevigyorog

Kristályterem

Montázs G.B. motívumaira

maga még nem érti
nem értheti amit
a napraforgók
ezek a lángoló
fejű sárga szentek
már tudnak
kint a határban
és megüzentek
- most alázatosan
hajolnak
napja után - a maga
húsába
még nem égetett
folyton lüktető
felfakadó sebeket a nyár
nincs megjelölve hát
könnyeden el is felejtheti
: egy férfi árnya
zuhant életére sikoltva
s azóta is
lángol a melle s a válla - mintha
szárnyai nőttek volna de
valaki
egy fojtogató éjen
az összes repülést levágta

*

az élet jön az élet
megy és elmegy is
egészen - mintha máshol
ilyen közhelyes ez látja ha
akarja ilyen
roppantul butácska
s ami marad utána
- harag öröm gyönyör -
nem sokat ér
nem fontos egyik sem
beleszédül a fejem
s a félelem gyötör mi
lesz velem
ha maga elmegy
s a *maga* útján megy
... mint a korhadó mólóra
lehulló levél-
re a gyermek visszaszól
rám: *maga már nem él*

*

belefekszem
a hajnalba révedek bámulom
félkönyéken
az ablak sötét kárpithasadásában
felébred a hold
ezüstfoltos érem sötét
szemérmen
fehéren és fájdalmat okoz
valami hídon lép éppen át de
valaki az útját állja ott
hangszer szól a vizek alól
törött hegedű vagy megbántott
fagott a fagyott könnycsepp
üveges mélyén
de megérzi-e majd hogy
én is ott
vagyok
a mélyben lebegek dermedten
fehéren - az idegen halott
és csak a szobrok izzanak még
fent sokáig
csak a sóhajok lesznek
a díszlet mögött nagyok
lehet megismer
talán kemény telt melléhez emeli
csalódott kezem
és megérti
hogy nincs semmiben
tudásom már mert
minden tudásom annyi csak
hogy emlékezetem

*

aki szeret sebez is
nézze
csupa fölfakadt seb vagyok
belül mint a pestises
és minden vöröslik lemállik
aki szeret rosszul él
- s ezek annyira kacska
mondatok hogy
már-már bármikor
kimondhatóak
csak azt ne higgye
a szerelem nem is kötelez
s hogy csak a sebből
kiömlő
vörös folyadék a vér
valami fölszívárog
valahonnan szívárog fel

ami többet ér
mint a vér

*

(mert mi az a vér
mert mi az a fölszivárog)
a színpadi deszkákat
elrohasztja a fény
vigyázzon
kör alakú zuhanás épül
a zuhanás körülírható
a hát kemény
a mellen szétmállik a simogatás
mintha
egy rossz filmforgatás
következnék
ahol megmutatkozik
premier plánban a szégyenbe
révedő tekintet
- kié ha tudná kié -
valami isten lehet
ver szomorúsággal minket
s köti le a fű közé kezünk
kristálytermeinket
megtölti csenddel
s megsűgja
hogy már nem sokáig leszünk
bizony

*

tótágast áll
égen az Isten
lent már semmi sincsen
nézünk felfelé hát
napló - - -
kihajítva hever
a napon
elfakulnak a bejegyzések
benne és
üvegszív rajza lüktet
minden oldalon
valami még feltorlódik
mégis a visszagyűrt lapon
de már aligha értelmezhető
és maga
a kölcsönadott ifjúságát
hirtelen göggel
most diadalmasan visszaveszi
hamuval pereg a fény
ez itt nem panasz

ez itt csak
nem is költemény
zuhanás mikor a remény
vert seregei elmerült
múltba menetelnek
előre - vissza hogy semmik
legyenek boldogan újra
kuporgunk az írás fölött
hisszük hogy vagyunk
pedig csak fényeket
vernek
át rajtunk
az összes oldalukon
átlátszó fájdalmas üvegtermek

*

átépítendő ház:
kelletlenül
tatarozzuk életünket
barnán izzadó rög
az éjszaka
csendben elringat
minket
mint erős karú dajka
ki dalol nekünk
míg véres bölcsőt
árnyunkkal renget
talán ő még látja
a szív hová rángat
s a már körülírható
pusztulás hogyan
mázolja szét a sminket
mindent
ami voltunk
és a hírt s a rangot
árnyékunkon a *ha* üt
nagy lyukat s a lyuk lesz
onnantól kezdve életünk
boldog akartam
lenni *lehet* magával
(ez az ostobaság persze rám vall)
de elhúzódott puhán
kedvesen
s én csak azért
nem halok meg mostan
mert félek attól hogy megint
maga ellen áldozok vagy vétkezem

*

valahogy
ilyen az egyszeregy is
kitaláltam hogy van
azóta a létből kilátszik
nem tudtam
hogymajd csak nevet
és csak játszik
velem
félregombolt ingben
állongok a tükör előtt
és tűnődve énekelem
a halk Huzella-dalokat
betegít az újabb reggel
s majd megöl félek a délelőtt
melyben és bennem üresség lakik
tűnődöm
ki adna haladékokat
egy ilyennek holnapig
s ha lenne is
ki adná
hogyan élek majd
az idegen haladékkal
szórom a könnyét
szét két marékkal
lűktet a kövön még két
istenmaréknyi hal
és olyan fiatal
mondják volt és olyan
harmatos
áll a körúton és
sárgán csilingel a
hatos villamos
hajló tekintetében
csak szerelmes voltam
talán
de elmondják majd helyettem
a magát körülvevő
szépféjű ostobák
hogymajd boldog voltam is
mert legalább
egyszer még egyszer
láthattam a csodát
mielőtt akkor és - - -
elhittem mert elhitette velem
- és teljesen mindegy
hittem vagy hazudtam -
hogymajd boldog vagyok és
még létezem

Pali

A galambházban már csak a hideg fészkel.
Szárnysuhogás - ellebben és máris visszaszáll a halál.
Az ajtó részében fekete kabát üres ujja. Leng.
Majd elhoznak és beléöltöztetnek. Azon túl a csönd.
Szomjúság és homály

Elmesélem

hiányzik hogy élsz Nem A vasárnapi
ebédek belerohadnak a júli
usba csirkecombon penész smaragdja
lüktet Behallatszik ahogy elmegy a
vonat áthallatszik húson a füst

suhanása Megeszik a szőlőnket
idén a darazsak benövi lassan
az ösvényt is a fű A te szíveden
is fű terem Mondatokban mozdul el
fölülem az ég ahogy így vagy még így

se Egy nőben felébredtem és egyben
elaludtam Majd elmesélem ha én
is meghalok Engem nem oda temet
aki eltemet *Temelléd nem* sajnos
: hiányzik hogy nem haltam még meg Vállad

tartja a földet - majd elengeded A
kő hidege átjár húsemban szobor
füstből kőből Nem tudom lerajzolni
emberi arcod Sárga szárnyaival
megérint a darázs földalatti vad

szüret készül A napraforgók árnya
végigzuhan a délutánon sóhajt
a téglagyár a tavak felől lassú
felhőringás Szitakötő-fogatok
kék ösvények fölött Olajos ruhád

a partra kivetve valami férgek
mozgolódnak benne Árva kötelek
lengnek az eperfáról kapaszkodik
beléjük a fény Kopasz kisgyermek lép
ked a porban táruuló semmi felé

Álom

a kertben a mák kék szélforgásban
apa a hátsó udvart söpri épp
a kép tiszta még kezén az erek
kidagadnak mozdulatai las
súak nyári levelek kerengnek
meztelen lábszára körül a két
disznó orrát odadugja térdé
hez s lágyan mélyen énekel a két
mázsa ingatag szelíd rengés már
a konyha felől húsleves va
sárnap illata száll a konyhá
ban ezüst legyek üveghez verőd
nek a tál lomhán elkongja a de
let galuska aranya s anya a
nyuka kötényén bársony szakadás
és a bátyám a fehér széken ül
nem néz sehova nagyon egyedül
lehet valami felhő a vállá
ba akadt inge árnyék csak árnyék
és a sehova nézés ecet és
méz és kezén egy idegen csontos
kéz s a csontostányért anya kihoz
za az asztalra leteszi de ő
feláll s a kapu felé elindul
lassan mintha lassított film lassú
jelenete lenne a kapu ki
nyílik hideg ömlik be rajta a
pa szemében rémület a söprűt
leejti s a balta magától for
dul ki a fából anya felkiált
asztalon az ebéd! de ő meg sem
hallja meg sem áll csak visszaszól *hagy
jatok!* majd párat lép megáll eldől
lassan gyámoltalan a zuhanás
oldalán fekszik nyitott szájából
bugyborogva elindul a vér és
ijesztő és iszonyú némaság
ban hallani ahogy hörög s anya
csak áll a veranda előtt elke
rekült szemmel nem mozdul *hozz apa
vizes rongyot!* nem tudom miért azt
s ő csak hümmög *én is már halott va
gyok nem érem el a rongyot*
párnám
lucskához verődik a fejem az abla
kon madár madárban halál levá

gott disznófejek gurulnak a szőnye
gemen elszáradt mákgubók zörög
nek homályba akadva a kövön
hanyatt ezüst legyek lassuló lá
ba kalimpál még az ég felé ár
ván és ők akik a halálba el
mentek - akkor két éve - visszatún
nek halk sóhajjal a fénylő messze
ségbe - - -

Avarpergés

Mi ez a tér a két kezem között

Homály tömbjei között *árnyalak*
jár nehezen lép szuszogását távolodni hallani
az ablaknak háttal már át az üvegen lép
nincs ellenállása hozzá a fénynek ahogy így közeledik

Semmi árnyékát a semmire visszaejti
se gyűrűzés se csobbanás csak szélverés valahol
eltévedt visszhangja valakinek
s a belsejéből megsimogatott föld halk átszivárgása
- szűkülés kottatermei

Többé nem érkezik meg a Tiszán
a roppant aranygálya aranytajtéktól habos
szörnyállataival

Maradnak a drága nők akik a horizonton
egyensúlyoztak ringatták csípőjüket hosszú
combjuk tövében lakott a meleg s a csengetés
a drága nők emléke

a melegük emléke

a csengés emléke

nemléte

Teák illata rohadt a szélben
rohadó szélben illatok teák s a Tejút alaktana

Dohánypor pereg alá
megrakódik a pulóver szálkáiban
félbeszakadt mozdulat törli törölné
mint szakállról a piros halászlé piros lecsurgásait

Mi ez a két tér az egy kezem között

(Nyugodj *árnyalak* nyugodj - - - többé nem bántalak
Isten horga már bordámhoz elért)

Avitt sorok kisimított papírlapon, 1995 tájáról

Langyos eső

nagycseppű hajnal reggel
megtalált nyugvás fénylő ráncok között
szikkadt homlok-ország apró testi fölszáradás
szeretés könnyek nyitva felejtett jégcsapok
szempárok néz az évszakokat megsírató vissza

Bontó őrző mag

emlékezik fázva lenéz *rá*
honnan jön szánt ősz a könnyörtelen égen
harsonás címerek bámulnak és szakadós
újságpapírok később még és halott télikabátok

Zászlóval befödött

kidőfött szemű házak
vak pernye sír kavarogva szerte az éjben
lángok futkosnak meztelen végre a sötét
és benn emlékeznek a fák kipirultan mire

Lépked óvatosan

az ősz is emlékezik azóta
jégcsapok bujdosnak élő könnyek ilyenkor
a lélek sajt és acél ötven tonna belőlük a kor
névtelen velő újból megidézett ezüsthártyás csont

Vékony halálsereg

száraz vér rozsdamosoda
két ősz földi el az arcát ott is ahol már verejték
alvad gyöngytakarón s az aszfalt kintől viselő
borzad lucskosodik fullad rémületbe

Lapul szürke

haja bénán leeresztve a földre
boglyas lányok hallgató cserjék font szalagok
a sárga-fehér füstben máglyákat rak vak a város
apró gaz gyulladt kert fagyragta reménytelenség

Levelek sápadt vére gaz letaposott mord erdő

ősz is elindul végül
s a harmadik csatakos

Bölények, karácsonyi zeneszóban

Fuvolaszó, zongoraszó -
(lánykáim gyakorolnak)

az altató -
de nem is! a
halottsírató csak
később szivárog föl
komoran, valahonnan
a dallamok fölé,
nehezen ismerem
fel, s a bevakolt
ablakú holnap
a hangokon túl
feldereng.

Bölények
szállják meg a
néma völgyet,
kihalni készülő sereg.
Fölöttük megrepedt
fehér ég.
Nyálukban ázó arcomra
várakozón rámered
a kíméletet nem
ismerő hullámozó
rengeteg nyirkos
hasadékból
a Úr.

Fuvolaszó, zongoraszó
(Sára Weiner-darabot,
Judit Schubertet tanul)

A minotauros

(Álom Európáról)

Csillogó szőrrel zúdulva szélben
lobogva dobogva vágatott a rétre
az a másik ki az ég rettenetes bikája
s a szűz királylányt magának fölhalálta
ő becézte símogatta a hatalmas szügyű állatot
finom kezével érintett ott nemes részeket
az arany testen ki remegett nyálat csorgatott
mert látta a megnyíló könnyű ruha résén
át a karcsú test párálló vonalát
lágypillanatokra felderengni
megrándult és erőt vett rajta az éhség
már menni akart a húsba belezengni
a reménytelen nagy *fönti* dalokat
és sóvárgott hogy isteni vágyát rajta
betöltse hát a hátára kapta s vizeket megúszva
Kréta partjait vele elérte ott a földre
engedvén az alélt gyermektestet férfiúi képét
visszanyerve az érintetlen lélek szűk kapuit
általverte erős fegyverrel s a rablott nőt
és megrablott szemérmét ott vérében felejtve
az égiek közé tért meg öntelt mosollyal arcán
némely kósza isteneknek az esetet
hencegve s gögösen előadván ahogy
ócska férfiakról itt lent ez máskor is kitelik

- - - - - álmodtam s testemet reggelig
a verejték ellepte borzalmas
arcomat a labirintus-éj falához
vertem mert akartam hogy megismerje
alaktalan testem a szerelmét az egyetlen
tisztá nőt vágytam aki átadja magát fölúgató
bánatomnak
és mit soha nem volt szabadnom
- ha csak egy éjre is - megismerjem
vele a szerelmet
hogya azután mohón befaljam
előbb a lágynemes szerveket
majd gyöngyhúsát legvégül a vékony
csontokat melyek az álom-szerkezetet
mindeddig megtartották a létben -
rázott a vágy az undor a félelem
s már egyetlen lételem maradt
számomra csak: hogy *elképzelem*
újra és újra

magamat ahogy isteni alakmásom
(ó bár ilyen lehetne) zord bikája
ráfordul a törékeny alélt leányra
s ő kiforduló szemmel csorduló nyállal
túri hogy a vágyam rajta beteljen
s méhében az új labirintus két új szörnye
megfoganjon - majd nyögve fölszakadt szájjal
csókolja szőrös nyakam és kérje és várja
hogy testét széttépjem s a zavaros
éji holdáradásban - ahogy eddig a többi
lánnyal - okádásig csillapítsam
vele nyomorult éhem
majd akár az a *másik* az isten tetszelegve
nézzem a szétrepedt tócsából földerengő
vértől csatakos eltorzult férfiképem
(vagy térdeljek éjeket
hűvös urnába zárt meghagyott
szíve mellett és suttogjak »látod isten vagyok
mert megismertem veled a szerelmet«)

(emléknem)

labirintus az ég
: bármerre járok fölöttem
mindig ott egy keskeny szeletje
s jár benne egy *másik* szörny
bőgve és könnyezve
aki a fönti tükörképem lehetne
csak még magányosabb
az égbe
nem szűrődnek fel a zajok
nem veri szél a folyosók falát
falevél esik de az is halott
és neki sincs emléke -
ha lenéz lát engem
és elborzadva magára lát
ha szemét lehunyja
üres szemhéjai mögött
dinnyét majszol egy gyerek
és a megütött
harang elsüllyedt falu elmerült
lelkét hozza
a tehén szájában teniszlabda
s a terakotta
asztalra véres férfifej esik
fölszivárognak a hangyák
és lezabálják reggelig
húst a csontról
csontot a kutyák megeszik
s a labirintus ilyenkor
megtelik remegéssel
rettenve kinyitja és
véres szemét forgatja az állat
bőg mert nem tudja honnan
az emlék
ha nincs múltja honnan
a gyomrában kockázó bánat
csak nézi am azt
figyeli néma indulattal
aki a csontokkal játszik
s nevetgél béna szájjal
majd sötétül a kép
és kezdődik a szokott
bárgyú némajáték:
jeget okád odalent a *másik*

Közeledés

I.

áthaladsz egy sötét udvaron
törmelék hűgyszag penészes homály
belépsz Tétován nézed a szobát
tépett függöny Lóg az ablakon

az asztalon alma Nagy halom
könyv Valaki egy hervadt orgonát
hagyott ott A levegőben sovány
szárnyad Kitölti a fájdalom

a kilincs még kezedben Remeg
ujjad Hűvös fém emléke ébred
: szégyen Mohón keresi szemed

a *másikat* Hirtelen megérted
hogyan lesz az utolsó menet
lerogysz Gyomrodba húzod fel térded

II.

a hídon mostanában éj van
halk neszekkel vizet ér Az álom
leng a fényes hideg pókfonálon
alszik A lét zöld dióhéjban

zöld dióhéjban híd és éj van
bárányszív Lüktet homályos tálon
fönnakad a lét fényhideg hálón
: fuldokló kéz zsíros fazékban

hídon álom és zöld dióhéj
van Jeges ágakról aláhull a
fekete Bárányszív kihűlt éj

a test meghasad Kifáradt gyurma
álomban zöld dióhéj Lóganéj
a hídon Áll hallgat Vár és tudja

III.

ez már a hajnal fényrongyai
föllebegnek Te még Félkönyéken
mintha egy Szinyei-Merse képen
épp akarsz valamit mondani

mert rezzennek tested halmai
vörösbőr-nyomok Öled medrében
így *ölődött meg* nemrég a szégyen
az asztalon Még a tegnapi

tenger és vacsoramorzsalék
álmodat tartja A lepkecsontváz
valék tudatlan Benned valék

a gyönyör tömött bárkái hozták
a halált és úgy Zuhantunk szét
ahogy a könyvek egykor Megmondták

Távolodás

I.

ez a szélverés Megalázó
ahogy csapkodja az ablakokat
homályba merül el a boltozat
on az írás Apa nyűtt zászló

val kezében Rossz lemezjátszó
recsegő slágerére Lép szokat
lan arccal Talán fénykép riogat
így Egy repülő égi átló

mentén húz Felfelé a korsó
mélyén Múlt ragacsos alvadéka
valami szerelem De torzó

ban maradt És holdszilánk A téglá
repedéseiben és Olcsó
kolbász Meg színesben biszku béla

II.

a tenger sirályokkal vemhes
piciny talpa alatt kagylók Csigák
ropognak Vitorlát lát Felkiált
meglódul Az állatka reszket

odabent Várja hogy majd csend lesz
kint nap Süt és átragyog A világ
üvegre olvad akár A hiány
árnyéka egy kavicsot felvesz

még az omlás Csak később Zajjal
zuhanás sója rakódik pilla
natra Bentre táguló jajjal

éli át öklét Összeszorítva
: lefelé Pedig öntudatlan
vérétől Sötét a fehér szikla

III.

fénytelen napok A késeken
homály Ablakfény Az olaj kihűl
ahogy ott ül Mindig csak Egyedül
már Megérthető de Léttelen

hideg van Halkuló értelem
mel fogja át Leejti Felvidul
a percegésén Azután vadul
a fájdalom Átjár végtelen

nek tűnő Hang összeér Vége
a tehén Szájában teniszlabda
felsír És ragyog a méhe

béke-por szítál és széthasadva
lúktet Veranda hús Kövére
dől le Szilvalekvárhamu Abda

A Niagara felé

Három éve már

A Hamilton felé leágazó *exit*nél felvillant bennem a gondolat hogy a Szt. Elizabeth menhelyen felkeresem Tűz Tamást a magányos költőt a magános emigránst a bolond öregasszonyok között vajon mit fog szólni ha beállítok hozzá kócosan kifáradva ismeretlenül és kávét kérek tőle kávéja biztos csak van hallottam hogy szegény mint a templom egere bizonyára az ilyeneken áll legjobban a reverenda de egy kávé mégiscsak előadódhatik ráadásul kezdett nőhiányom lenni és olyankor zabos vagyok mindenkire (*ez a komplett hülye csak a nőkről és a halálról tud írni - mondta egyszer valaki nevezzük kedveskedve kiskakasnak akinek ettől még nem nőtt ki azonban a farka*) és hát nem mentem be hozzá később lapozzunk éveket Kemenes Géfinnel csak-csak eljutottunk odáig előtte tankoltunk és káromkodtunk mert valami sehogy sem akart stimmelni szürke kis veréb a korszak egyik leghasználhatóbb költője bámultuk ahogy bámult bennünket és megilletődve pislogott furcsa és kellemetlen szaga volt a szobájának azóta már azt is tudom hogy az öregség szaga volt ott az öregség jött el értünk mely persze bölcsességgel is jár időnként vagy talán annyira mégse vigyorgó elszáradt öregasszonyfejek tolódtak a beszélgetésbe Tűz valamilyen faéket rugdosott az ajtódeszka alá hogy ne tudjanak félpercenként benyitni kinyitni a bolondok akik között már egy ideje élt whiskyt akartam inni és riadtan vettem észre régóta nem tudok odafigyelni arra amiről szó van azóta sem tudom miről van szó valami ütésváltás volt közöttük régen most meg láttam Simándinál a fényképet *Tűz Tamás a ravatalon* adhatnánk címnek alája de minek adnánk *alá* bármit is nem ismertem meg rögtön mert szemüveg volt rajta soha nem láttam szemüvegben (soha nem egyszer) és nem is értem azóta sem egy költőt hogyan lehet szemüvegben eltemetni összekulcsolt kezében az olvasó vagy virág nem emlékszem mindenre (virág vagy olvasó) *Tamás* szuszogtam meghatódva bár utólag ez is álnokságnak tűnt fel de nem rezdült meg a fénykép arca a megszólításra

A Niagara felé akkor is - három évvel később - már be tudtam volna fordulni de akiért mehettem volna földben hazai földben a költő nyugszik aki ott kuporgott velünk szemben teli voltam a Niagara szagával és bennem is zuhogott veszettül mit törődtem én esztétikával és mit törődtem a kopott öltöny csendes megszólításaival csak látni akartam de nem voltam felkészülve a beszédre *vele* Scarborough-ba készültünk Kemenessel a medencéjéből akartam vedelni a vodkát végre (istenem milyen profán alliterációk adódnak elő mindössze figyelmetlenségből) mit is mondhattam volna a magyar irodalom *leprácska* uram és minden megtévesztés már benne mert szart sem jelent hogy ön itt mit (mit ön itt te) hogy Hamiltonban nyomod a verset az a fontos hogy benne vagy-e valaki kenetteljes *újelosztó* kegyelmében és az irodalmi udvaroncok engedik-e feljutni az ügyeletes listákon valameddig a neved - papoltam a papnak - de nem vagy benne és nem is engedik már *hogyan mondjam el neked* szürke kis óriás aki csendesen iszogatód savanykás kávédat és kimérten de némiképp sejthetően versben beszélsz vagy csak képzelem ezt is - hogy *nem nem egészen*

A Quin Elisabeth highway-n már nem tudok eltévedni le-fel váltogatok játszom a hullámszó sávokkal a lihegő autópálya tömegével hullámszó és feketéket hallgatok a rádióban tegnap hajnalban még Chicagóban voltam a katlan fölé áthatolhatatlannak tetsző köd nehezedett minden utazás előtt halálra készülök a köd mintha temető Chicago mint a pocsolyába fulladt dög csak korán felkorgó gyomra árulja el hogy él és emészt most könnyű délelőtti fényesség emel Hamiltonnál torpan meg mindössze a lélek Tamás elesetten ácsorgott ott és a vállamat lapogatta óriásnak éreztem magam a törékeny ember mellett *nem látjuk mi már egymást többé* bolondságot beszélsz de most is tudom hogy hazudtam akkor mert éppúgy mert éreztem hogy

nem látjuk többé egymást mint benne volt a kávéban az ajtó alá tuszakolt ékben ahogy a párnát a fenekem alá nyomta zavart mosolygással ahogy Kemenessel tapogatózva krárogva megbékültek benne a nadrágba vasalt élben a szájsarkában rekedt morzsában a mégiscsak betüremkedő öregasszonyok bolond vigyorgásában - persze semmiben nem volt egészen benne amit azóta pontosan érzékelek érzékelem hogy *nem* és *nem egészen* költőt mégse kéne szemüvegben eltemetni zuhogtam a Niagara felé ismerős az út ismerős a volán mellett ülő melltartós lányok kielégületlen feminin vigyorgása a távoli parkolóban fogok megállni most is határozom el és lesétálok majd a folyó mentén a vízeséshez kihalt lesz a part itt senki sem jár gyalog és kereng fent a keselyű és a korláton egy napra kitett (*naprakített*) márványszív lüktet kinek sugarai között elfolyik fényesen a légvíz a magányos emigránst a bolond öregasszonyok között kéne meglátogatnom dollárjaim szégyentelenül verdesik lesóványodott oldalamat ágak közt áttör szarvasbogár beleharap a vízesés fölött kerengő délibábra hozzá fordultam de mintha üvegből volt volna a teste Kaliforniáig láttam át rajta az óceánig ahol ruhástól gázoltam bele a vízbe sós volt és mintha az idő vére szivárgott volna a számba megéreztem évezredekkel abban a pillanatban az ő idejét (fontos hogy ezt ne értsük félre) valaki nő sikoltott mert a kilencedik hullám hegyomlásként borult *főlémrám* de rosszul fordulhattam hozzá mert nem válaszolt *ugye tényleg tetszenek a verseim* mondta viszont és zavartan sütötte le a szemét akkor köpni kellett volna mert valaki beszélt aki nem tudta hogy az idő jele éppen úgy a homlokán ahogy a halálé vedd le ezt a sápadt szart szólt egy odavetett mondat ha jól le tudtam fordítani és félni kezdtem ekkor a bandákban szédelő másfél mázsás feketéktől ilyentől kezd nyilvánvalóvá lenni hogy mennyire magányos *ő ez* ezen az eszméletlenül nagy bolygón és itt akart ez a kis ember magyar verseket írni most röhögni kéne és a Niagarába köpni mintha szűk lett volna a szürke öltöny és az ujjai is rövidek az ósdi kabátnak világpolgárok vagyunk a prérifarkasos trikóban nem láttam szabadon lüktető agyat életemben szemüvegben ravatalon fekvő költőt sem láttam és életemben Hatalmas repülők jöttek akkor éjjel szárnyukon különös felségjelek ragyogtak én nem tudtam mit kell tennem megálázott hogy élek a japán turisták megállás nélkül kattogtatták a gépeiket a torony forgott körbe az étterem álmatag turistáival Toronto repülőtere mellett éreztem ilyesmit amikor hatalmas gépek dörögtek el az autóm fölött hasuk szinte súrolta a fejemet és a félelemben volt valami végleges ami átírta a húsomban az addigi történetet nincs is éjjel döbbszemem rá hirtelen mert a Nap magasán az égen lent a Niagara ahogy fáradhatatlanul önmagába zúdul vissza és utáltam azt is hogy este visszafelé a hamiltoni leágazásnál majd balra fogok nézni és látni fogom a lányt aki a hídon áll és fáradt hajcsomókkal integet

Fénykorlátozás

Pet'R festő néhány vásznára

a lefelé tartó
egyenesek nehezülő
hangja még eléri
indázó hangok ők kik
végigkarcolják az egyensúly
kitüremkedő csigolya-
pontjait
tengelye körül fordul kettőt-
hármat hirtelen hallgat
el lefelé
tartó a hallgatása is
keresővonalak átgondolt
véletlenében alszanak
ki az addig fájdalmasan
lüktető reflektorok
sötét lesz *sötétless*
megvilágosító fénytelen
ség nadrágjába törli
festékes kezét
súlyos és menthetetlen
mozdulattal ahogy
elválik az éjszakától
felegyenesedik de nem
érez megkönnyebbülést
csak a háttértelen
sárgaság felfelé húzó
könnyűségét érzi - az
üresség megpörgető
hűvös egyértelműségét
mindenben ott hol
az épület mögötti
kivégzőhelyen
épp alkonyati szünetet
rendeltek el
fölmerednek a csontok
s a végső mozdulatra rá-
készült tarkók komikus
mozdulattal ernyednek
vissza a létbe
gödrök melegébe húzódik
vissza gerince fehér
roppanásai
árulkodón égnek a táj
széthagyott
roncsai között

vacogása eltart a hús
robbanásáig a nehéz-
kedés összes mozdulatát
megalázza míg emelkedik
a gödör mélye felé
föl a gödörmélybe
közben nézi
a szörny és
sír és csámcsog
és gomolyog szakadatlan
majd felejt
aztán beszakad
túlragyogtatott
háttérben bagzik a
radioaktív naplemente
testből kilépő
másik - ideje ugyanaz
kíváncsian nézi
magát maga
magamagát
magányát és valahol
érzi hogy repül
- az isten felakasztott
szobrokkal álmodik
madárcsonk verdes
vézna vállán
vérvezeték
macskahorpadás
a fénykorlátozásban
elősóhajtott hangszerek
gyilkosan halkan és
pontosan lépnek be
elkezdődött a felejtés
véget nem érő rögzítése
a mozdulatok
határozottak kihűlt
galambtollon parázna
borzongás lobog
fut át mintha máshol
az ősz
telirakja asztalát
halállal kiül a verő-
fényre homlok-
csontjában azokkal
a hangokkal
ül - napon felejtett
hintaló vetésderűt
ropogtat önfeledten

foltokban üt át
a hallgatás
az aranymetszés szom-
orúságán a tökéletesben
felébredő iszony se már
függőpontról lecsorgó
színes
testfolyam
testlikőr
testlekvár
testszálla
testgubanc
a holdra kitett pentaton
váza

önarckép
fekete húsrózsákkal
és férgekkel feketült
boldogtalan horizont
a repedés anatómiája

ragadozó *motome*
: öntöttvas éjjeli
vadász mocorog
éhesen kielégületlenül
elhagyott vásznak
hullámozó éjszakájában

odafent valahol
már a kitapintható
golyógubancok
szívfércek
hasadásfolatok
derengésparavánok
mögött
a lény

a lány

elsírja magát

a kín negatív installációi
mögött az addigi minden
mögött verőérről
lepergő pengemorzsalék
részeg trambulinok
és gubanchólyagok
és fél lábon horkoló lovak
és
ugyanabban az éjszakában

Kopszohiladészi elégiák

1. elégia

Szemközt az ürességgel.
Pedig a tenger az,
hiszen csapdos kék-zöld
és végtelen - amint
látható az olajfák zuhogásán át.
Pálmafák mélyarany árnyékában
alszik el a kifáradt
vízhordó számár; bőgése
meglebbenti a fentebb
magasodó leánderek finom
csipkézetét. Most kettesben vagyunk,
a hőség emelkedő-süllyedő
rétegei alól szeme
egykedvűen szegeződik rám -
ahogy tenyerében a tengerek;
ahogy Korfu álmatag
szigetét úsztatja a túlméretezett
Nap alatt. És a számár,
de ő nem harmadik, csupán
mint a völgyet fölverő
harsány páfrányok, ide termett
a csikorgó, vörös kövekkel
bevetett földre.

Szemközt.

Sovány árnyam
akár a törpék álma, nagyobb
nálam. Hogyan, ha elveszik
a húsos növényiszörnyek
ringásában mégis?
Nem firtatom, mi hozott ide,
de megérezem a rám szakadt csöndben
: fáj, hogy nincs, ami
rám emlékezzék, ha elmegyek
innen.

Túlontúl egyszerű gondolat,
mi a sós széllel nyomtalanul
tűnik el.

Valami mégis! sípol elő
gyulladt tüdőmből hirtelen,
azért valami még, mielőtt
a láz lever! Nem meghalni
jöttem fekete olajbogyók
hullása közé. Ráncigál a félelem - - -

harangoz bennem gyávaságom:
a végén igazán meghalok.
Ha valóban ketten vagyunk,
úgy elmondhatná, vagy adhatna
valami jelet, hogy tudnám,
célja van, és tudnám,
ma beéri velem, szíven üt,
lenyel, kifordít bőrömből
mint a piócát a sáros kisgyerek
tóparton.
Én nem tudom belátni, meddig
terjedek, mikor vált át bennem
idegenné a kígyós ösvényen
bandukoló férfi. Majd
fekete ruhában jön el,
sugaras haja barna vállát veri -
cédád ez csak, hogy megalázz,
így, vele.
Hódítók arany vértjei csörrennek
a felfelé záruló égben.
Majd fekete ruhában jön el.
Ragadozó szája romlott idegen
nyálakkal rám tapad.
Akkor eszembe jutnak bűneim,
a vétkek,
majd meg gyónni akarok
a hegyoldalra tapadt fehér
falú apró házak alatt.
Szemközt,
hiányt nyit a délutánban
egykedvű hallgatása.
Betegen, legalább tekintsd,
erőtlen vagyok! Fekete
ruhában jön el, csak hogy
fölkavarjon. Fekete sugarai
érett vállát verik.
Vízre ereszkednek így
lomha párák: hanyatt fekszem,
ruhában rajtam lovagol,
felhúzott combjai pumpálják
föl az életet belőlem.
A teraszon halott madár,
kutya szétrohadó testéből
ég felé merednek a bordák.
Lakoma készül, irgalmatlan
csörögnek égben az arany
fegyverek.
El nem rohadott szeme néz még,
néz és lát még, talán.

Vagy nem jön el. Tengeri
csillagok nyálkás
kínja fölszakad. Tüdőmre
rakódik nehéz tekintete.
A tekintet!
Vagy el se jön.
Nem küldi el.
És hiába céda, nem hiába
fekszik szétvetett lábbal
a szirtfokon, a Nap teherbe
ökleli komoran őt is;
ahogy mindüket.
Akháj fürge hajók seregelenek
lent az öbölben.
Arany vértéken mutatja magát
tengernek az ég.
Ha nem küldi el.
Majd mi lesz?
A láz órái közelegnek, a láz
legnehezebb órája közel.
A vízen robajló szikla
már ismét maroknyi káprázat
csupán.
De egyre néz, a hőség duzzadt
rétegei mögül, kinéz meredten.
Kevés, amit tudok,
hamisan szólna, ha elmondanám.
Így mulasztom el,
ami ma még talán büntelen
és viszonylag pontosan elmondható.
Büntelen kinek?
Pontos és mihez?
S meddig elmondható, honnantól
fedik el a szavak
a mélyekből előbukkanó *mást*?
Tüdőm kemény italokkal
hűtöm, verejtek - ezüst
elmosódásfoltok arcomon.
Szomjazom a levegőt, feneketlen
már minden sóhajtásom,
tenger nehéz ritmusára
hullámszik mellkasom.
Feketén kereng át a szobán,
forog sötét gyönyörben ki
az utcára ki.
Úgy hívom: *növénymadár*. Ha majd eljön,
hívom így. Sűrű és fullasztó, mint
a dzsungel, akár
a vadonban fölhasadó éj.

Őt az éj s a szél a sötét ölén
- kering a mindenségben azóta is.
Moccan a dögből kiálló borda.
Csőréből vért ejt a halott
madár.
A te idődből vasak állnak ki...
Vasfénybe merednek felnyúló
ciprusok. Ketten
és a papírra rajzolt elalvó
szamár. Ő majd átlátja csontjaimon
a titkaimat.
Gyöngéd, ahogyan néz,
de halott, mozdulatlanul könyörtelen.
Megcsörrennek rengeteg égben
az arany fegyverek. Emelem a
fejem, árnyéka serceg
a forró kövön. Lefoszlik
tapintásról a bőr.
Érzékszerveim tagadják
így meg az érinthetőt.
Legyek szállnak a húsból
fölmeredő porceláncsontra,
korallparazsú, álmos legyek.
A párna töredezett széle
alatt fölnevet.
A komp már elindult
és a kompon ő is rajta van.
A sirályok megismerik,
kezéből fogadják el
a véres magvakat.
Hanyatt, a lomb rácsai között,
a forróság dobzenéjében
: hanyatt.
Idegen halotti maszkot emel le
tenger arcáról a tűnődő angyal

2. elégia

Tervezte: füstté könnyíti
élete törvényeit.

A Nap merőlegesen a tengerre állt.
És e fölfelé örvénylő tengelyen
a tárgy égre húzott fel,
felfelé.

Nézte fegyelmezetten és
hallgatott, mint aki
régóta várna erre. Valamire.
(Hofberg Lilire - füst fátylát
csavarintja izmos combjain által.)
Amikor elindult is tudta,
így lehet.

Majd akár az asszony, aki falnak
fordulva kínálta fel neki
nyirkos ölét (hátról csak baszni
hagyja magát az ember leánya),
halkan felsikoltott mégis.

Uszonyok lebegnek
a horizont szélein, uszonyok
tánca a szalvétás asztalon.
Füvektől volt keserű a szája,
nem érezte a széllel
támadt ritkás permetet.
Szoborként vizionálta lényét.
Szoborként tartotta magát
saját tenyerén, emelte
a súlytalanná kéült monstrumot.
Még voltak állatok is,
a kígyó tarka hasát mutogatta
feléje.

És mind a többi állat, a fürj,
a panda-róka, a zöld madár az
olajfa hegyén, a páncéljába
szorult teknőc, krokodil csattogtatta
rá a pofáját, s még a szamár.
Bogáncsos papírból kivágott állat.
A combjain által.
És ott a tulajdon tenyerén,
az égből leverődő fényben,
csak hunyorogva,
megérteni vélte: hol vétette el.
És már azt is sejtette talán,
mikor.

Ekkor kezdett feleslegessé válni
a húsa, a bőrébe préselt romlandó
kiterjedés.

Homokba merülő lábát bámulta,
ha ilyen könnyen, ha
a földi létet kísérő látványvilágtól
ilyen könnyedén... félmeztelen
nők lihegtek szét a parton,
akháj asszonyok várták hazatérő
harcosaik.

Az undor kiáltásként verődött szét
szája összes szegletében.

Mossa tenger, vér,
messzi fegyvereken
virrad a birodalom fénye.

Elhatározása kínozni kezdte,
mint holmi viszketés.

Szenvedett, hiába látta meg végre
azokat a jeleket,

a máglyák fényét. Könnyed
léptekkel közeledett hozzá,
tenyerét előrenyújtva,
hogy fölfogja a nyálát,
váladékait összegyűjtse, még ha
szerencsétlenségét kell
fölemelnie is. Meggörnyedve
ekkora jószág láttán, hallgatta
a benne felnyűszítő állatot.

Telek emlékét rendezgette
ilyenkor,
kielégülések lenyomatait
próbálta meg azonosítani.
Hiába.

Nagy volt már az Isten,
ha el tudta képzelni halottnak,
akkor az. „*Legalább ne egyedül
ennyire, lenne!*”

Ismeretlenné szürkültek
a valakivel fölvert hajnalok,
melyek egyikén, hajdan, a tárgy
ott hevert.

Keze akkor még nem ütközött
folyton-folyvást üveglapoknak.

Útját nem kísérte reszketés.

Könnyed léptei végül nem
fogják elérni, már világos
volt, ha érthető nem is lehetett.

Duzzadt melle fölényesen
ragyogott a táj zuhatagában.

Fény.

Füstté lenni, akkor, ott.

Elszaggatni a kötelékeket.

Bűntudat.
Leválni a halottá deresedő
rendszerekről.
Utánanyúlt, de keze
átütött a testén, mintha
füstön át
a délibábra emelne kezét.
Kopszohiladész fürdött a fényben.
Túl a földön már.
Az áldozat fölmutatása egyre
messzebb és messzebb távolodott,
leánderek zümmögték körül
a hallgatását.
Egy víz fölé nyúló sziklán
ágyéka váratlan fölfakadt
- kiejtette hóna alól a
fölforrósodott sakktáblát.
A szavak mégsem találtak
a szájába vissza.
A gyűlölködőket sem értette hát.
Üres tekintettel hallgatta
fröcskölésüket. Ha lehet,
egy mosoly. Valami titkos.
Elnyomhatatlan.
A szája szegletén. Akár
a megmozdított víz árnyéka,
még ott maradt.
Majd kellő mozdulat születik
meg ebből.
Rend, ha kisenvedi.
Ágyéka táján lüktetés.
Viszketés.
A jövő személytelennek tűnt fel,
és már (mily' szomorú!) zenétlennek is.
Aki nincs sehol, ő, majd odaér
mindenhová.
Bólintott a szobor, szája szeglete
őrizte, ahogy ígérve volt.
Vízen úszott az áldozat,
lágym volt és az volt
emlékeikben a mása. Nézett a tárgy
után, várta a fölfele pörgő
káprázat válaszát.
Válasz lehet a csend is.
Ha úgy akarja. De már semmiről
sem szólt benne a várakozás.
Persze, igen, a falnak forduló
asszony, *akkorott*, háttal,
bal combját ahogy emeli öntudatlan.

Háttal az éjszakának.
És lágyan.
Tervezte: könnyít élete terhein.
Nézte az alkonnyal küszködő hajókat.
Halála lehetne ennél egyszerűbb.
Ha megértenék...
Hogy legalább a jelentése...
Az, ami nyilvánvaló.
(A fölfordult kutyát pedig elkaparják.)
Istennel lenne még, ha, beszéde.
Ha lenne.
Vízre szakadó hegyoldalon időznek az árnyak.
Egyikük akár azonosíthatná is őt.
Füstté hogyan, ha lehetne?
Könnyíteni.
Háza ha volt, azóta nincsen.
Ágyából kiszédült és üzenet
várt: nincs oda vissza.
Út.
Szembogarát kettészelte a ragyogás.
Innentől már csak talány
meddig tart az utazás,
s honnantól a szétbomló élet lényege.
„Tapadj a falhoz, akár a borostyán!”
Ha szólítja, még mindig
összerezzen. Összerándulnak benne
a könnyű firhangok.
Néz, de már a látványnak háttal.
Visszafelé lát, akár

3. elégia

A halálról
tűnődtem megint a parton
akkor éjjel. A horizont
és a lábam kékes árnya közt a
tenger, mint kielégítetlen állat,
csak mozgott, járt, csak halkan
szomorúan szürcsögött.
Ez a szó most megzavart.
Felemeltem fejemet, ám már
későn, láttam őt
távolodni fehér ruhában,
a hajók vonalán túl. Megrázkódtam.
A fogaim halkan
koccantak össze. A történet talán
meg sem történt. A hajók
imbolygó fénye s a parti kocsmák
színes lámpácskái minden
elképzelést felülmúlóan ragyogták
be az éjszakát. Különös,
hogyan került ide ő, a leánder-zuhogásba.
Sírás sóját
ízleltem a számban. Lám, követett
ide is. Pedig lehet, hogy
halott régen vagy Kanadában
puritán filozófiát tanulgat
egy jámbor férfi oldalán.
Átjár a csüggedés - hiába.
Én permanens kétségbeesésben élek
rég, mióta az Istenhez
vezető utakat mind eltorlaszolták a
bűneim. S a lányok, merev
lebegő hullák, (kikről megírtam a
fáradt verseket) - - - hát
sohasem szabadulnék már meg tőle?
Markomban lapult egy
drahma, lyukas volt, azt a vízbe hajítottam
nagy ívben,
pedig nem akartam már ide sem megtérni.
Ígérted, hajón jön el hozzám a szerelem.
Ígérted szerelem - s látod: halál.
A haját próbáltam az emlékek közül
kibogozni, meleg, vörös, hatalmas vad sörényét,
mely betakarta az ágyat s vele
gyönyörtől rázkódó csontjaimat. A
melle íze felderengett
tenyeremben újra - s a szégyen.

És a félelem különös rossz zavarában
kimondtam nevét. Akár a gyermek
ha azt hiszi
a megnevezéssel birtoklója a tárgynak. E
forró tárgy egészen
belém hasított, éreztem, a vérem
végigcsordul az oldalamon és
megindul lefelé a combjaimon. De
mennyi vér! az égre, s mind
belőlem a friss seben át. A távoli
kocsmák harmonikája alázta
meg vergődésem jobban. Az utcán
álltam a kis szegedi
sikátorban s az ablaknál derengő
fényt figyeltem, vártam zaklatottan
a jelre, de nem volt akkor
már jeladó - csak a hó... csal a hó...
kavargott zúgva az égből alá. A
hangja vékony volt, amikor leszólt
a rossz recsegő telefonban:
*mit akarsz? „márvány szivárványt gondolok
ágyad fölé”.* Medúzák lebegését
érezem a csöndben. Ha felengednél...
és mennyi alázat a két szóban. És
mekkora éhség.
Később, a hajnali temetőben
(két fáradt kis állat)
elcsavarogtunk -
a sírokból kiáradó sötétség járta át
egymástól szennyezett húsunkat.
Az ágy, a haját látom lángolni az ágyon.
Vér, temetés. De hogy
került ő ide, Korfu kaktuszait
bámulni az ég bizarr és
kék, rettenetes zenéi közt? S a
combja kinek tárul most?
Megéreztem, hogy valaki néz.
Tragikus, de inkább viszkető
érzés volt, tudtam, hogy nem
Isten az. Ő máshogy jár, vele
egyértelműség reszket át a megüresedni
vágyó lélekbe. Én
akkor nagyon kiürült voltam, s a magány
soha el nem képzelt
dimenziói nyíltak meg előttem. Szemérme
megjelent a tükörben.
De hol lehet ő maga? Már fárasztott ez
a bújócska s hiába
tudtam, csak a fáradtság másolta alakját

rá a tájra, már
éreztem a szagát, akár a vad, szimatoltam a
csapkolódó éjben.
Hiába. A
parton rothadó tarisznyarások bűzét
vette ki orrom a sós szél
hozta szagokból.
Az a seb ne lenne az
oldalamon, tudom, hogy képzelem
csak, azért még nagyon
van, s a vér belőle megállás nélkül szivárog.
A tárgy
mely meghasított és a lány, ki a múltból
jár utánam - nos,
betöltötték végleg az
életemet. Térdig merészkedtem be
az olajsínű tengerbe.
Meztelen talpam kavicsok, kövek
és holt korall-állatkák
közt kereste útját. Mindhiába.
A léptek egy ágy felé vezettek
újra meg újra. Lidércnyomás,
a seb, s az előbbi látvány
fogva tartja. Még a hangját
akartam hallani, megmakacsolva magam,
ám csend volt. És éjszaka.
A tenger ösvényei megnyíltak...
akár a hangját...
távoli rossz harmonikák muzsikáját
hozta az éj. És
végre megszabadultam. A parton
mászáltam, monomániásan:
ígérted, szerelem... Hát persze. Elmúlt.
A hasadon még
látom a magvaimat fehéríteni: szent
kép, hiába fürödtél
más gyönyörökben azóta,
és medencéd is hiába fürösztö
talán most más gyerekét épp -
én tudom, hogy itt vagy... voltál!
A végtelen sötét csendjében jártam már.
Nem bántam semmit.
Lefoszlott rólam a szelídség.
Ordítottam s jártam a parton.
És káromoltam az Istent,
hisz téged dicsértelek tele szájjal.
Miért jöttem? Mi elől? Ha nem vagy
itt, miért?
A festett vérzés?

Utálom már a múlt esztétikákat,
élni szeretnék, tengerben szeretkezni
újra veled, az évek mit
számítanak? De a sok vér, amely az
oldalamból elfolyt, szédít.
A tengeren araszoló hajók
fényei át meg át csipkéznek az ég
szegélyét. Ezt morogtam még: soha nem -
és a part közömbös homokjára zuhantam

4. elégia

És a szégyen,
a takarás suta, félrecsúszott
mozdulatai. Nem romantika -
a zuhanás paradigmái
fogalmazódtak meg akkor,
ott. A férfikor szárazabb
formái és a léttelenség
örökös szélzúgása.
Héj alatti támadóállás
: a szétbaszott élet egyhangú
kattogása.

A parton, *a part alatt*,
féreg tolat a tengerbe.
Háttal és meggörnyedve,
gerince ismeretlen súlytól
roppan. Nézi
és szeretné leköpní magát
a tükörben.

Élni gyáva.

Ettől oly' férfias -
hogy félreérthetik,
s ez édes keserűséggel
tölti el. *Élnigyáva*.

Magában gyönyörködő
tehetetlenség - akár.

A felvállalt élet
alaktalan kínjai. Utolsó
hajszáláig el fog
rohadni, el az ilyen...

„De mennyi hajjal
lépett elő, megnyíltak csak
és összechapódtak halkan
a leánderek: s létezése
egy volt a tengerével, mint
aki évezredek óta áll ott,
a fehér virágok örökös
zuhogásában, s olyan természetes
ahogy, s hogy éppen ott...”

Csontjai könnyű madárka
csontjai.

Átvilágította szívdobogása.

Ez már nem az *ő köre*,
valahol motoszkált
szétivott agyában, a „pár
túlév”, pár ócska és
többnek hitt év az

egyre nyitódó halálos
olló szárán. Szokatlan,
majdmegszokható vereség.
(Az idő csendben von meg
mind több esélyt tőle,
utóbb saját magát is
elveszítheti, s ha
elveszítheti, el is fogja,
ennyire ismerte már magát.)
És a szégyen, ahogy
akarata ellenére, a *sokhajú*
lapos hasára mered és saját
vágyára figyel személytelenül.
Csak sokára vette észre:
amaz játszik vele. Combja
lágynál engedi a fényt,
leheletnyi melle fölé
szorítja a könyökét,
lássa, ne lássa;
férfi nem érintette
tartózkodó szemérmén lassú
hullámokat jártat
át meg át meg át
(akár a hajnal felől
közelítő hintázó,
gőzölgő paripák)...
A takarás suta,
félrecsúszott mozdulatai.
Később az imádkozó
fiatal nő árnyéka
a sziklával bevetett völgyben
és az arcához ütődő
délutáni hőség.
Kopszohiladász Isten
lencséjének gyújtópontjában
remeg.
Hangosan mondta érte
az írás szavait,
fiatal arcát a térítő gond
és az elszenvedett
tehetetlen szerelem
ráncossá savanyította,
zavarodott tekintettel
nézte a saját romjai közt
bolyongó tanácstalan
férfit. *Gyermekem...*
Az ima is megalázza!
ismerte fel
eliszonyodva és felkiáltott:

Atyám! - de itt majd elnevette
magát, a *dolgokhoz*
fűződő forró életviszony
egy ponton túl bizony
komikus, sőt, méltatlanul
komolytalan is akár.
Később visszamerült
a csak általa érinthető
szavak közé, a kifejezés
illúziója valamennyit könnyített
az önként lelkére emelt súlyokon;
mozdulatai megöregedtek - hátat
fordított neki. A sírást még
hallotta. A csuklójában
forgó égető fájdalom végül
elvonta a figyelmét,
s a fehér árnyékhoz többé
nem tért vissza. A sokhajú
ott állt a parton,
szüntelenül kacagott valaki
ostoba tréfán és a felé villanásokból
tudni vélte, valamit tennie
kell vele, tenni ha várja...
A tett megszünteti a dolgok
sokféleségét, jutott az eszébe,
ettől kezdve csak hevert
a rohadó tarisznyarások
között a Szent György-öböl homokján;
megpróbálta szemhéjai alól
kipréselni a képet, hiába, a
gyermeklánytest már beleégett
emlékezete hullámszó, fájdalmas
anyagába.
Igyekezett nem történni semmit.
Az öregedésről ejtett tola-kodó
gondolatok azért továbbgyötörték.
A csontot elengedő hús
tehetetlen lötytyenése. A
visszanemnéző nők, a
hiába odakínált ölek,
elsősorban ilyenek. A hiúság
kikerülhetetlen installációi.
S a jövő képzelgése
a jelen grammatikájában
találta meg kiteljesedését.
Éveket öregedett ott a
homokban, érezte az
átaludt évezredek.

Az élet minősége többé
nem volt számára kérdés.
Az életnek nincs minősége,
nincs tartalma, így formája
és tartama sincs számára többé.
Élet - magára vonatkoztatva -
nincs többé. És ez így
akár rendben is lenne.
Hogy nem halott mégse
azt bizonyítaná, hogy van
másfajta dimenzió. Várta,
de nem lépett elő az angyal.
Erőlködve oldalára
fordult, szelet várt,
vitorlákat, a csontjaira
zúduló zajongó madarakat
várta

5. elégia

Jártam a cet házában.
Nyitott szemmel merültem,
a víz agyamnak verődött, kagylók
költöztek tágra nyílt számba.
De lehet, ez később történt már.
A láz vert le előbb, vagy
a Napból leszakadó forró aranyleplek,
talán nem fontos mostanra.
Lihegett a melegtől a városka,
a szomszéd fekete lánya
combtőig felhúzott szoknyában
üldögélt a félig összecsukott
spaletták homályán.
A szemérme feketén világított
elő fekete bőréből.
Várt, mint a halálos pókok
az eresz rései között.
Könyvvel járkáltam a teraszon,
gondterhelten, Heideggeren rágódtam
oktalan nagyképűséggel a nyárban.
Hányadik nyaram telik el így,
lehajtott fejjel, égbe
kapaszkodó növények között,
könyvvel a kezemben, élet helyett,
öröm helyett - - - hányadik ez már?
Tenyerem repedezett, akár
a kiszáradt agyagos föld,
hangyák szivárognak elő belőle;
ezért sikoltanak fel simogatásában
az éjszakából előfehlő fiatal testek.
Idegen már a tenger is, idegen
már az ember is, aki
a vizeket műveli.
A teret vétettem el, vagy
az időt, vagy csak a
dimenziók aláztak meg ennyire?
Éjjel a fejemnél állt, ő állt
ott,
ő emelgette a koponyafedőmet.
Komor volt és méltósággal
teli, rögök peregtek a szájából elő.
A félelmet már nem ismerem,
az irgalom elkerül. Nem vagyok
kemény mégse, mondta:
szerencsétlen.

A cet házában is. Ott is,
abban a házban, milyen ostobán,
szerencsétlenül, a méltóság
esélye nélkül.
Álltam. Lesütött szemmel és
kifakult lélekkel.
Ott voltam.
Hallottam, ahogy kering
bennem a vér,
a vér hogyan surrog az
agyam felé. Láttam koponyámban
a velő lüktető halovány rózsáját,
rózsán túl a tengert,
tengeren a vitorlást,
vitorláson a szétvetett lábbal
heverő asszonyt,
heverő asszonyon a sötétén élvező
férfit.
Milyen fájdalmas az arca,
a víz körülveszi őket, a só
túlcsap ismerős lihegésén!
Álltam a cet házában ajtajában,
combomat érintette a szomszéd lány
fekete keze.
Miattam, hiszen,
bár erre semmi oka.
Ragadozónyálban alszik az Isten.
Szuszogva emelkednek-süllyednek
a ciprusfoltos dombok
és miattam, emelkedik, valahol,
s megérteni véli esélytelensége
káprázatát.
Egyetlen hullámában nincs benne
a tenger. Kivonult, meztelen
hátán a szoba kopár rajzolatja;
olajfaliheg.
A rózsához már
nem talált vissza. Hanem,
a tengeri kígyó, az csak, az közelg
a tenger felől.
A közeledés kígyója „arannyal vonja be
a ketrec vasát”.
A lány lába közé húzza
a feketedő délutánt, derűs
harmonikaáradás a vasak között.
Az ablak tükrözi, ahogy hozzáállok.
Üvegben hatolok belé, mint a haramiák.
Hogyan mozdul - már kideríthetetlen,
az ablakot továbbblendíti a szél.

VISSZA A PARTRA A PARTRA A PARTRA!

Töredék marad.

Töredék.

Töred.

A szépség a májban elrohad.

Útközben lett ilyen csúnyán
riadalmas.

A cet házában még történt
más is. Majd megpróbálom.

Elmondani majd töredelmesen.

Csak akkor vettem észre,
szemben ült. A radiátor itt
ismeretlen hangszer. Testén
átszivárog a vasbordázat,
szemben a radiátorral, kibontom
derengő blúza alól a melleit.

Már nem is Görögország, de
Kopszohiladész igen.

A merülést még el tudtam kerülni -
a lebegés mégiscsak megrohant.

Maga Kopszohiladész, és
megmunkálta az éveket.

Grammatikai viszonyt tenni
a puhatolózó érintéseket
: a szeretkezés jövője
emlékeimbe ért.

A szomszéd fekete lánya
az üvegen áthajol. Megint.

Csinálja és mégsem törlik?

A cet házában megtörténhetett.

Ha voltam ott,

ha ott voltam,

én nem lehettem ott.

Csuklómra sár tapad, vén
piócák araszolnak a szív felé,
fel, fel...

Előjön, akár a délelőtti
köhögés, a kávé ízű torokváladék
a szájba.

Köhögés belém. Meg akarom
kísérelni, hogy kinevessenek.

Vessenek meg.

Magamra mérem, hogy kilépni
tudjak a kőből; szorít és keserves.

Profilból hűvös és zajtalan faragás.

A zöld párás folyosóin lépked,
mezítláb távolodik.

Nincs irányában benne a tenger.

Kutyái nyüszítenek hajnalonta,
hozzámig hallatszik fel.
Lesütötte a szempilláit,
most visszahozza a gyermekemet.
Kislány nősténységgel átitatódva, karol,
keze combomba markol.
A parton a sátrak, Nap a merőleges tengeren.
Meg a lány, akinek fekete ágyéka
fölfáj sziklákon napozó kövér gyíkokig.
Magamra mértem a lassított
és késleltetett visszavonulást.
Figyeltem a szám szélén egyensúlyozó
bágyadt mosolyt,
a cet házából úgy léptem ki;
onnan léptem ki úgy.
Megalázott, hogy megértsem,
s megértettem akkor *ott*
minden érthetőt.
Átvágtam a lüktető dombokon,
földes kezével kezemet szorította
a szomszéd lánya.
Azután a láz levert.
Gyáva voltam, úgy, az élet peremén

6. elégia

*Az egyetlen szélverés napján
szólította.*

Először.

Nem értve, üzenete lényegét
nem érezve mélyen át,
hagyta elhalkulni a válaszolás
hangjait.

(Ki-ki elindulhat Dél-keletre,
hozzá - valahogy
ez a fölkínálás is csak
lehetőség maradt.)

Arcát hiába mozdította el
a várakozás a gyapjú szőttessel
borított párna tengelyén.

Rovar fordul hátára így,
riadt kalimpálás,
végül csak minden marad ugyanúgy,
a látvány értelmezésére
ismét rátalál.

A partra nem kíváncszott
attól kezdve.

Amikor dőlt az ég
is a sziget belsejébe
húzódott vissza. Kezdet
történété alakulni, aminek
csak sejtelem*formája*,
a gondolat paneljeire vetíthető
vissz*fénye* lehetett volna.

A magának élés óráin méz
és túlgyantázott borok.

Tűnődéseiből végül fölverte
a hajó, mely az olajfák fölött
lassan, méltóságosan.

Még a halottak ajka körül
bujkáló mosoly, *az a mosolygás*,
is jól kivehető.

És nem volt benne semmi kísértetes.

Szomorúságot pedig csak később
érezett, a márványoszlopok
és a selymek furcsa zűrzavarában,
amely a csendhez volt leginkább fogható.

A szégyen is akkor és ott akasztotta
belé az első horgait.

Fényes nagy horgok a sötétben
gomolygó víz fölött. *Voltak.*

Kopszohiladész, most sírkertnek
látta, a kocsmá olajos-mocskos
padlatára köpött, véresnek
látta,
légy kerengett, *lágý hősí báj*,
és valahányadik metaxa után
előkerültek a fegyverek.
Vagy nem is azok voltak.
Vagy a hajóról dobálhatták
le őket a hőség árkaiba.
*Valaki fölvette azokat és valaki
tőlük majd meghal egészen.*
Bár nem ismerte fel, a formával
pizsmogott éppen. Melyen
hol itt, hol ott türemkedett elő
az alaktalanul lökdösődő indulat.
Hívhatnánk akár a szándék
vajúadásának is, hogy a
gondolat szerkezeteibe ömöljön át,
csordultig árasztva őket;
valahogy így épülhet a rend belül.
A sziget elhagyása túl sok
energiával jár majd,
hevert és belehallgatott.
Belehalhat ott.
Az olajfák eltakarják, vagy
magányos szikla obeliszkje tartja
a felejtés fölé.
Paleokasztritsánál a tenger.
Ulysses kővé dermedt hajója,
attól kőhajintásnyira.
A dolgok, ahogy kiléptek
a takarásból, szörnyűek és
bosszantóan esetlegesek voltak.
Egyre gyakrabban jutott eszébe
a pannon mandulafácska.
S az Üllői úti fák. A rendszer
horgain rángó élet.
Elromlott szerelvényeket tolatnak
ennyire gyászosan és némán -
őt az elbizonytalanodás a lármás
múlt sikamlós depói felé lökte,
sodorta. S mert a múlt a jelen felől -
a perspektivikus látás rövidülései
kizárhatatlanok - csak átrendezve
értelmezhető, újabb
tévedések felé kényszerült.
A víz sugallta távolságok persze
enyhítettek valamennyit az agyán

végigsajgó iránytengely forróságán.
Sajnálta ugyan, hogy most
sem sikerült visszahúzódnia a
gondolatok közé. A tettek végül
nehezen elviselhető láncolattá
kapcsolódtak össze, melyen nem
rakódott meg a metafizikus pára.
A lét legfinomabb rezgése a gondolat.
A távolodó hajó farán,
talán angyalszárnyak,
ezüst és pára rezgett. Még
néhány hajnal, halállal
összekapcsolt tiszta idők.
S vajon a szóttessel borított
párnán elmozduló arc?
A veszteség tisztán kiszámolható,
akár az egyszerűbb
létismeretlenes egyenletek.
S az elgyávulás fokozata is.
Addig mind többet fog törődni
az elérhetővel. határozta
el ünnepélyesen. Lesétál minden nap
az olajfák
völgyébe és a kékes
holdvilágba bámul. El a Hold mellett.
Felmerül még a szomszédban
lakó fiatal görög lány megbaszása.
A fejét rázta,
érezte, ahogy az eldurvult kéreg
meghorzsolja a levegőt.
Még befesteni a sziklát zöldre! Vagy
eltörni a mókusszerű állatka gerincét
a bő létől kicsattanó citromok
között az ágon!
A terasz kockáin legyek
sakkoznak békén. És a megszólításnak
már nincs ismétlése. Lehet, nem lehet.
Lehet, a válasz

7. elégia

(Búcsú)

Az éjben világított a madár.
Hangját is láthatóvá tették
a Kerkira felől előlebegő fátylak később.
Hang árnyéka hullámszórt diadalmasan
a közeli horizont csíkja fölött. Bennem
hüllő és valami véres nagyvad hevert.
A mozdulatlanság így lesz fenyegetés,
a nyugalom erei kidagadnak.
A kert rögös földjén flamingó, arcra borulva.
Harcra borult zöld ágak között.
Hallgatok és már nem hallom, ha megszólít
az idő.
Ha szólnál, *nem, nem szabad*, nem hallom -
ne szólj!
Férgek tömnek el a szádat.
Ne mozdulj, mert az se jó,
de tégy valamit, mit, nem tudom.
Hüvelyedben kard és a
vége nem mérő sikoly.
Pimasz kis távolodás és elhárító
zavart mozdulatok - így talán
pontosabb.
Merthogy nyomorú, hiába a
hangulatos installációk.
És nélküle. Mégse, elkomorult
szobabelső. Falban kaparászó
panaszos hangok.
Ágyéka magányzenéje, emlékpártitúra
ha feldereng.
Lovasok porcelán habon.
A tenger lovai vágatók.
És havazik, és aláomlik belül.
Minden, ami egy magára maradt
férfiről még elmondható.
Aki egy magára meredt.
Szász leány és a kis fehér
káporna. Emelkedik, miért hogy
meggyalázza végül? Fekszik ott,
hasára szorított kézzel, mint aki
köveket készül szülni.
Istennel társalog már,
ő érti Azt, állítja hogy érti,
így veszíti el a világot végül.
Megalázott és ez minden.

A partig nincs elvonszolni erőm.
Ma. *Maga. Magam.*
Huszonhét szál vért hagyó
leánder.
Ó, anyácska,
dunnán túli mandulafácska!
Évek - a fal tövében feküsznek álomtalan.
S nincs már mit kezdenem vele.
És az éveivel sem.
Amíg ott lakott az angyal, ki
ült a párkányon és szárnyán
a címer elmosódó feltja. Míg
melléig húzott térdekkel hanyatt
a sárga tornaszőnyegen. Leánderek
erőterében elrendeződő
lélekmozdulatok - a rémület expanziója.
Fűből emeli arcát a szárnyas állat
figyel, mereng. Áthat
a fájdalom és a szégyen.
Az önsajnálát elsavanyító
törpekínjai. Mintha
agyam delején állna a Nap.
S föléget mindent, ami
még él. Fölégett minden.
És sakálszar szárad majd rögzökn.
Salakja sokféle régieknek.
(Csak megölöm előbb telefonomban
a membránt - a régi tolakodó hang)
Szétroppantom a gerincét,
höröggjön és véres habot
fújtasson a szája. Rángassa kín,
ha emlékem elébe áll.
(Kiabálj,
lábadra lép a gond.
Kiabál,
könnyű háló terül szét
az olajfás völgyön.)
Riadalmát felfogják a hűvös üregek.
Üres párkányon angyaltoll,
ezüst lábnyomai, hangszilánkjai.
A szerelemről beszélnek már
hozzá, erről a remegő testű
állattal, mert kutyaugatás
veri fel az éjszakákat.
A part felől harcosok vérthangjai,
mintha Don Quijote árnyéka
tördeli a vadcsalános ligetet.
Szuszog az éjben a kikötött
komp. *Pihen.*

Honvágysz fészíti a hasfalat,
a beszédmodot keresi, de
elhallgat végül. A beszédmodot
keresem és elhallgatok. Végül.
Nincs érvényes megszólalás,
a sok kísérlet fáraszt. Csak
kiszolgáltatott leszek, olyan
nagyonüres, folt, melynek szélei
elmaszatolódtak.
Hiányzol - suhan át rajtam
a gyöngesség. Elhagylak - nyögdecse
bennem valaki reményét veszve.
A felejtés kiszámíthatóvá teszi a
jövőt: akár a bogáncs hajadba,
kapaszkodom ebbe a felejthető
- és végső soron élvezhetetlen -
reménybe: hagyj el, de ne felejts.
Ne tudj, ne merj - rossz szavak
ezek és innentől
mindegy is, mert a lét megint
alacsonyabb szintre vált.
A szigetet el kell hagyni,
ez a lényeges,
méltósággal, ügyelve,
ne pattogzzék le sehonnan
a zománc. Nem néz vissza, férfi
ügyel arra minden rezdülésére. A kápolna
mázolt padlóját felveri mögötted a gyom

poszt-kopszohiladészi elégia

a halál zöld és nő. de feketében
jelenik amikor üvegen harangoz
az angyal. neve szájjal nem
kimondható.
fölszivárog lélegzete az árnyék
repedésein, homályos
székeken teszi keresztbe a
lábát. megül *sokáig* ott - s a
székek majd évekig emlékeznek
rá. végigver a kikötőn
a délelőtt, lomha hajók rin-
gatóznak fény iromba kötelein,
vitorlák hasogatják
az alacsonyra ereszkedett
eget. hang szólítja és megriad
a férfi. meztelen felsőtestét
illatos olajjal kente
be elkószált női kéz. *az* a
női kéz, aki a helyére tolja
majd a reteszt. lemossa
a lavór pereméről a vért is.
szólít a hang. a rozsdá súrlódása.
szőlőlevél
aranyrothadásában
hintázik a hang.
szólít és véget ér
valami bent, ami lehetett
volna fontos is - talán.
ismeri de már nem tudná
azonosítani azt sem.
hogymilyen.
hogymilyen nem.
kopszohiladész lassan felébred
és sóhajtván kezdi meg mindennapos életét.
az áldozati kövön véresen loccsan
bárány gőzölgő mája, a pékség kék ajtaján kidől
a friss kenyér nehéz illata.
friss kenyér véres májjal, s
a tengerről megérkeznek az éjjeli halászok is.
nagyok és durván csapnak rá a törékeny
fekete asszonyok hasára. kacagnak,
szájuk szélén elcsorran a nyál.
halak kimeredt szemén át nézi őket,
a zajongó életet a halál.
a férfi kioldja a márványból a lassú mozdulatokat,
türelmesen kuporog

egy-egy gesztus fölött. a
szavak már messze
vannak tőle,
agyában negyven éve verdes a madár.
a halál madár.
zöld és fekete

mert

zöld és fekete
a halál madár
madár
agyában negyven éve verdes
vannak tőle szavak
már messze
egy-egy gesztus fölött
türelmesen kuporog
lassú mozdulatokkal kioldja
a férfiből a márványt
zajongó élet a halál
őket nézi halak
kimeredt szemén át
elcsorran a nyál
szájuk szélén kacagnak
a törékeny asszonyok
fekete hasára
durván csapnak rá nagyok
az éjszakai halászok is
a tengerről érkeznek
véres májjal
friss kenyér nehéz illata
kidől. pékség kék ajtaján a bárány
gőzölgő mája. loccsan véresen
kövön az áldozat
mindennapos élet
sóhajtva kezdi meg. felébred
kopszohiladász milyen nem
milyen hogy
azt sem azonosítani
tudná de már nem ismeri
talán. volna fontos is
ami lehetett bent. valami
véget ér és szólít hintázik a hang
aranyrothadásában
szőlőlevél súrlódása a rozsdá
hang szólít vért is
a lavór pereméről lemossa
majd a reteszt a helyére tolja. aki
női kéz az. elkészült női kéz be
kente olajjal illatos felsőtestét

meztelen férfi
megriad és hang szólítja
az alacsonyra ereszkedett
eget hasogatják.
vitorlák kötelein
iromba fény
hajók ringatóznak. lomha délelőtt
végigver a kikötőn
emlékeznek rá évekig
a székek
majd. s ott sokáig megül
lábát keresztbe teszi homályos székeken.
árnyék repedésein fölszivárog
lélegzete kimondható. neve
szájjal nem az angyal
harangoz amikor üvegen
jelenik meg. de
feketében a nő zöld és halál

-&-